

sõrme on fogemata konfju veetud, et fui iufse farwast finni saaks silitades mehikest tukistatks. Selle tembutamisega tahtis ta ütelda: Kas näate, mis lepiliku südamega inimene mina olen! Ma auustan teda rahwa ees, ehk tema ful wiimati minu postiwankri rataid awalikult laitnud ja neid tondiratas-teks sõimanud.

Aga ue wantri peremees waatas seda paitamise lugu teise silmaga ja mõistis sedamaid, mis se pidi tähendama. Ta mõtles: üks mees, kes mind muidu sugugi ei tunne, ei fa ial sammuga minu poole ole tulnud, ehk meie ful mitukord eluteel õige ligistiku läisime, tuleb mind täna rahwa nähes paitama. Dota, wennike! tahame warsti näha saada, kuda silitamisega lugu elnud! Aega wiitmata forjas ta ühe lajuse tännini tehtud uendusi kolu, mis tariste, hoonete, sõidus ja tööriistade külles toimetanud, ladus neid wantrile ja läkitas jaamaisanda käte. Jaamaisand küsits kirja läbi: „Kas olete neid uendusi müsle saatnud, wei kas pean neid farhwale näitama? palun: andke müsle selle peale wastust! Mina auustan teie ja selle mehe tööd wäga, kes ammetmeestele ue õpetuse raamatu on litjutanud. Kui ma siiski efsiteel käin, siis sünnyib se üksnes rahwa hääks, kes wäga uenduse wastata seisab.“ — Kui ta luba oli saanud, wüs ta uendatud asjad postiwankril Tuisulaaste käte. Mis seal juures ühe targema mehe sohus oleks olnud, kes armastuse pärast rumalamaid püab paremale teele juhatada, seda jätis aus jaamaisand tegemata. Tema

ei ütelnud mite: mino orwates nätab ümmargune ratsas mõnujam, ehk kahervaruksene kuub parem j. n. t., waid lisas omaltpoolt pilkust kõriva, mis sõ, gedoid veel sõgedamaks pidi tegema. Otsast otsani oli kõik selle peale kavalaš' väljaarvatud, uenduse osja rahwa silmas naeruks tösta ja neid wanaks pimedusses veel enam finnitada. Uendaja oli lühideilt iga tüki seletanud, kust algmisest need wigadused lükuma peasnud. Walgelaast tulnud wõera maa mehed ei tunnud Tuisula puie sitkust, sellepärast tegid naad rattad nurgeliseks, enne fui paenutamist katustusid. Se tuli fest, et Walgela puud seda paenu ei kannata, fui Tuisula metsa puud, mis ennast hõlpsalt igapidi paenutada lasewad. — Kui nüüd, kuda praego kuulime, esimesed ratasepad Tuisulas wõeralt maalt tulnud mehed olnud, kes puu abrust partes põidasi ei usaldanud paenutaina minna, siis oleks wõinud loota, et iljemine Tuisula jugust sündinud ja seal meheks kaswanud seda wiga püassid parandada. Neil oli puie sitkus lapsepõlwest juba teadaw, fui meeletuletasid. kuda poisikeselt mängides ise mitu witsa rönga olid paenutanud, jäägu rääkimata, mis wanemad ja foolmeistrid nende selga paenutasid. Aga Tuisula ammeti peale õpetud pojaid ei teinud seda mite, et naad kusfil Walgelaste järgilt forwale läksid. Ükskord pidasid nemad Walgelaste käest saadud pärandusji igapidi täielikuks, ja lootsid ise wana riisu siites Walgelaste sarnatseks saada, kes nendega muidu palju tegemist ei sallinud. Teiseks partsid nurgleise rataste meistrid, et nende tannine kasu saaks wähe-